

Mahalle Maçı

– Mecaz Adam · 20 Kasım 2017

“Hayat kaçırılması zor bir pozisyondur. Biz gölü attık lakin hakem ofsayt dedi.”

Mahalle maçları çocukluk dönemimizin olmazsa olmazları arasında yer alır. Öyle ki o dönemlerdeki kavgamız dahi sanat içindi! Küskünlüklerin olmadığı, kaybeden takımın aldığı baklava ile kolayı yine iki takımın birlikte yiyip içtiği mahalle maçları... Ne çok şey vardı paylaştığımız. Öyle ki mahalleye taşınan olursa onunla tanışmamız dahi mahalle maçlarında olurdu.

Hasan hayatıma giren dostlarım arasındaki en çok güvendiğim insanlardan biriydi. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. Benden iki yaş küçük olmasına rağmen, onunla çok iyi anlaşabiliyordum. Hasanın sevdiği bir kız vardı. Hasan onu ayarlayabilmek için elinden ne geliyorsa ardına koymuyordu. Kızın ismi Dicle'ydi. Hasan onun peşinden koştuğu kadar mahalle maçında koşmuyordu. O yüzden defansta kalsın istiyordum. Şimdi ise onu forvete hazırlıyordum. Ne yapıp edip Dicle ile sevgili olacak ve bu maçı alacaktı. Hasan'ın akıl hocasıydım ben. O şaka yollu bana hocam derdi bende ona öğrencim. Bir yıl boyunca cesaret edip konuşmamıştı. Neyse ki Hasanın ailesi yaz tatilinde memlekete gidiyordu. Hasansa yaz okuluna kaldığı için memlekete gidemiyordu. İlk etapta yaz okuluna kaldığı için üzülüyordu. Daha sonra Dicle'nin yaz tatilinde memlekete gitmeyeceğini öğrenince mutluluktan havalara uçmuştu.

Yaz tatili boyunca her akşam Hasan'ın evinde buluşurduk. Babamın veresiye aldığı bir dükkân vardı. Mustafa amcadan kola çekirdek alıp sohbetin dibine vururduk. En deli çağlarıydı yaşantımızın. Öyle ki hala dün gibi aklımda yaşadığım ne varsa. Sanki yeniden aynı yerde buluşup yine sohbetin dibine vuracaktık gibi...

Dicle bir seksen boyunda esmer tenli, zayıf bedenli bir kızdı. Herkesin ona açılmak için pide kuyruğuna girer gibi sıraya girişi hala gözlerimin önüne geldikçe gülümserim. Okulun yaz tatiline girişi bizde inanılmaz bir sevinç yaşatmıştı. Öyle ki gece bire ikiye kadar dışarıda geziyorduk. Hasan Dicle'nin adını bir türlü dilinden düşürmüyordu. Burada iş bana düşmüştü. Okulun yaz tatilde voleybol turnuvası vardı. Dicle katılıyordu ve Hasanın bundan haberi yoktu. Hasana anlattığımda inanılmaz bir heyecan yaşamıştı. Hasan voleybolda iyiydi. Ama bunu herkes bilmiyordu. Bende fena sayılmazdım hani. Okul turnuvasında birincilik madalyam vardı. Hasan voleybol takımına ismini yazdırdı. Büyük turnuva bir ay sonra başlayacaktı. Ve biz voleybol sahasından hiç çıkmıyorduk. Allahtan evimiz varda yemek yeme faslı için yarım saat mola verebiliyorduk.

Hasanın evi, artık bizim buluşup birlikte planlar yapıp nasıl adımlar atacağımızı kararlaştırdığımız mekânımız olmuştu. Voleybol turnuvasına günler kalmıştı. Biz voleybol sahasından çıkmazken, oraya sürpriz bir kaç isim daha katılmıştı. Bunlardan biri de Dicleydi. Dicle, Hasan'ı görünce kendisini

tutamamıştı. Futbol deyince en ön safta yer alırdı Hasan. Ama Voleybol sürpriz olmuştu. Dicle'nin hoşuna gittiği belliydi.

Günler hızla geçiyordu. Tatil yerini okulun açılmasına bırakmıştı. Hasan sonunda dediğini yapmıştı. Dicle ile birlikteliğe başlamıştı. O bu birlikteliği bana bağlıyordu. Bense Voleybol turnuvasında aldığı birinciliğe bağlıyordum. Hayatımda iz bırakan anılarımdan biriydi.

Okul bittikten sonra, Hasan ile bir daha yüz yüze görüşmek nasip olmadı. İş hayatı bizi başka hayatlara sürmüştü. Yine de telefonla da olsa görüşüyorduk. Eskilerden konuşup anıları tazeliyorduk. Hasan ile Dicle şuan da iki yıllık evliler. Mutlu bir yuvaları var. Almanya'ya taşındılar. Kader bizi farklı hayatlara sürse de hala en iyi dostlarımdan biri.

Son